

Sygn. I C 1573/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2016 r.

Sąd Rejonowy we Włocławku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Iwona Łowicka
Sędziowie:	
Protokolant:	stażysta Adrian Raszkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 12 października 2016 r.

sprawy z powództwa

Prokuratora Rejonowego we Włocławku działającego na rzecz M. S.

przeciwko

M. W.

o odszkodowanie za naruszenie dóbr osobistych

- zasądza od pozwanego M. W. na rzecz M. S. kwotę 6.200 złotych (słownie sześć tysięcy dwieście złotych zero groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 13 listopada 2015 do dnia zapłaty;
- w pozostałej części oddala powództwo;
- nakazuje pobrać od pozwanego M. W. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego we Włocławku kwotę 310 złotych (słownie trzysta dziesięć złotych zero groszy) tytułem opłaty od pozwu od ponoszenia, w której powód był zwolniony.

ZARZĄDZENIE

Z wnioskiem o uzasadnienie, apelacją lub za 21 dni

Sygn. akt I C 1573/16

UZASADNIENIE

Powód Prokurator Rejonowy we Włocławku działający na rzecz M. S. wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i zasądzenie od pozwanego M. W. kwoty 10.000 zł z odsetkami od dnia 13 listopada 2015 r do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu Prokurator wskazał ,że w dniu 31 grudnia 2013r zapadł wyrok w sprawie II K 945/13 gdzie pozwany M. W. został uznany za winnego tego , że w dniu 28 grudnia 2012r na terenie klubu (...) we W. przy ul (...) spowodował

poprzez uderzenie głową w twarz u M. S. obrażenia ciała w postaci złamania nosa z przemieszczeniem to jest obrażenia inne niż określone w art. 156 kk , które naruszają prawidłowe funkcjonowanie narządów ciała na okres powyżej siedmiu dni , przy czym czynu tego dopuścił się publicznie , bez powodu okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego tj przestępstwa z art. 157 par 1 kk w zb z art. 57 a par 1 kk.

W związku z tym zdarzeniem pokrzywdzony M. S. doznał obrażeń ciała w postaci złamania kości nosa z przemieszczeniem . Udzielono mu pomocy medycznej w Szpitalu Wojewódzkim we W.. Miał tam wykonaną repozycję nosa i założoną tamponadę .

Po około tygodniu był na kontroli i zdjęto mu tampony . Przyjmował leki przeciwbólowe. Leczenie trwało około trzech tygodni. W związku z doznanymi obrażeniami ciała M. S. w okresie od 02 stycznia 2013r do 17 stycznia 2013r przebywał na zwolnieniu lekarskim. W związku z tym utracił zarobki w kwocie łącznej 800 zł / tj 20 % wynagrodzenia , premię dodatek zmianowy/ . Koszt zakupu leków przeciwbólowych wyniósł 200 zł , koszt dojazdu do lekarza do W. / 3 razy/ wyniósł również 200 zł. Na kwotę 10 000 zł składa się kwota 800 zł utraconych zarobków , 400 zł tytułem poniesionych kosztów leczenia i 8800 zł zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

W dniu 10 grudnia 2015r Sąd Rejonowy we Włocławku wyda nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym , w którym w całości uwzględnił powództwo.

Pozwany M. W. po otrzymaniu odpisu pozwu wraz z odpisem nakazu zapłaty wniósł w ustawowym terminie sprzeciw od nakazu zapłaty , w którym w całości zaskarżył nakaz i wniósł o oddalenie powództwa.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany wskazał ,że nie czuje się winny zarzucanego mu czynu , tj stwierdził ,ze nie dopuścił się uderzenia głową w twarz M. S. oraz stwierdził , że w wyroku karnym sąd zasądził na rzecz M. S. kwotę 500 zł więc uważa że nie ma obowiązku zapłaty dodatkowych roszczeń na rzecz pokrzywdzonego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny ;

W stosunku od pozwanego M. W. w dniu 31 grudnia 2013 roku i następnie w dniu 20 marca 2014r zapadły wyroki Sądu Rejonowego we Włocławku i Sądu Okręgowego we Włocławku , w których to wyrokach pozwany został uznany za winnego tego „że w dniu 28 grudnia 2012r na terenie klubu (...) we W. przy ul (...) , spowodował poprzez uderzenie głową w twarz u M. S. obrażenia ciała w postaci złamania kości nosa z przemieszczeniem przy czym były to obrażenia inne niż określone w art. 156 kk i naruszyły one prawidłowe funkcjonowanie narządów ciała na okres powyżej siedmiu dni , przy czym czynu tego dopuścił się publicznie , bez powodu okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego. Ponadto w wyroku tym sąd karny zasądził od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego M. S. nawiązkę w kwocie 500 zł.

/dowód ; wyrok Sądu Rejonowego we Włocławku z dnia 31.12.2013r w sprawie II K 945/13 k 120 akt II K 945/13 i wyrok Sądu Okręgowego we Włocławku z dnia 20 marca 2014r k 139 akt II Ka 82/14 /

W wyniku tego zdarzenia u pokrzywdzonego M. S. , doszło do urazu w postaci : złamania kości nosa z przemieszczeniem tj naruszenia prawidłowości czynności narządów ciała na okres powyżej siedmiu dni. Został on zaopatrzony w Szpitalnym Oddziale Ratunkowym Szpitala Wojewódzkiego we W. tj wykonano u niego repozycję nosa , założono opatrunki , które usunięto w dniu 29.09.2012r . Następnie pokrzywdzony leczył się ambulatoryjnie przez okres około trzech tygodni i przebywał na zwolnieniu lekarskim , w związku z tym otrzymał 80 % wynagrodzenia.

/ dowód badanie sądowo – lekarskie k 6 akt II K 945/13/

informacja z (...) Centrum Usług (...) z dnia 12.08.2015r k 9 /

W związku z doznanym urazem pokrzywdzony M. S. miał krzyw i czerwony nos . Z lewej strony miał utrudnione oddychanie przez nos. Odczuwał bóle głowy , i miał krwawienia z nosa , których nie miał przed zdarzeniem. Nos mimo repozycji źle się zrosł skutkiem czego pokrzywdzony budził się w nocy z powodu bezdechu , miał

również krwawienia z nosa. To spowodowało konieczność poddania się przez pokrzywdzonego operacji nosa , której pokrzywdzony poddał się w Szpitalu Wojewódzkim we W. w dniu 11.07.2016 r . W szpitalu przebywał do dnia 12.07.2016r . Praktycznie do momentu operacji pokrzywdzony odczuwał dolegliwości związane ze zdarzeniem z dnia 28.12.2012r tj miał krwawienia z nosa , trudności z oddychaniem oraz bóle głowy , musiał przyjmować leki przeciwbólowe.

/dowód; protokół przesłuchania M. S. k 7 -8 akt , zeznania pokrzywdzonego M. S. protokół rozprawy z dnia 26.10.2016r 5 min 53 sek do 19 min 36 sek. , karta informacyjna leczenia szpitalnego k 38/ .

Mając powyższe na uwadze sąd zważył co następuje;

Na wstępie zaznaczyć należy ,że sąd dokonał powyższych ustaleń faktycznych w oparciu o zaferowane przez strony dowody tj wyroki : Sądu Rejonowego we Włocławku i Sądu Okręgowego we Włocławku , którymi na mocy art. 11 kpc sąd cywilny jest związany , co do popełnienia przestępstwa . Dlatego sąd nie uwzględnił wniosku pozwanego o przesłuchanie świadków na okoliczność ustalenia , że pozwany jest niewinny. Sąd bowiem nie mógł czynić w tym względzie nowych ustaleń. Wina pozwanego wynikała z prawomocnych wyroków. Stan zdrowia pokrzywdzonego oraz rozmiar i charakter jego cierpienia , został potwierdzony ; zaświadczeniami lekarskim dołączonym do akt oraz jasnymi i logicznymi zeznaniami pokrzywdzonego , które tworzą logiczną całość ze zgromadzonym materiałem dowodowym , którym sąd dał wiarę tj informacją co do stanu zdrowia pokrzywdzonego i zaświadczeniu co do utraty zarobków.

Innych dowodów strony nie zaferowały .

Przedmiotem niniejszego procesu jest między innymi żądanie przez Prokuratora Rejonowego we Włocławku działającego na rzecz pokrzywdzonego M. S. zadośćuczynienia za krzywdę jakiej doznał pokrzywdzony w wyniku uderzenia głową przez pozwanego M. W. , skutkiem czego było uszkodzenie ciała pokrzywdzonego szczegółowo opisane w pozwie. Ponadto Prokurator domagał się zasądzenia kosztów leczenia i utraconego zarobku.

Zgodnie z treścią art. 445 par 1 kc w wypadkach przewidzianych w art. 444 kc sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę pieniężną za doznaną krzywdę a zatem w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia. Znajduje on zastosowanie do szkody na osobie , której poszkodowany żąda naprawienia , na podstawie reguł odpowiedzialności deliktowej . Krzywda to szkoda niemajątkowa i ujawniona jest jako cierpienie fizyczne tj ból i inne dolegliwości oraz cierpienie psychiczne , tj ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniem fizycznym.

Powszechnie utrwalil się w judykaturze i doktrynie pogląd ,że pokrzywdzony może żądać rekompensaty krzywd od osób , które na zasadach określonych przez ustawodawcę dla poszczególnych deliktów, ponoszą za nie odpowiedzialność . Oznacza to , że pokrzywdzony ,który doznał uszkodzenia ciała , rozstroju zdrowia , może domagać się zadośćuczynienia za krzywdę właśnie ma zasadzie winy od sprawcy deliktu. Odpowiedzialność taką przewiduje art. 415 kc . Dla ustalenia ,że doznana krzywda jest następstwem zdarzeń , o których stanowi art. 445 kc i przypisania podmiotowi odpowiedzialności , istotne jest zastosowanie normy z art. 361 par 1 kc tj. wykazanie związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem a szkodą która w wyniku tego zdarzenia powstała.

W niniejszej sprawie jest bezsporne ,że pokrzywdzony M. S. doznał w wyniku uderzenia go przez pozwanego , uszkodzenia nosa tj jego złamania z przemieszczeniem. Wynika to z zaświadczenia lekarskiego , które nie zostało zakwestionowane w żadnym stopniu. W wyniku tego zdarzenia pokrzywdzony musiał poddać się repozycji nosa . Proces leczenia trwał bezpośrednio po zdarzeniu około 3 tygodni . W tym okresie pokrzywdzony przyjmował leki przeciwbólowe , miał założone tampony . Miał trudności z oddychaniem , krwawienia z nosa i bóle głowy.

Uszkodzenie ciała i roztrój zdrowia pokrzywdzonego pozostawał zatem w bezpośrednim związku przyczynowym z bezprawnym działaniem pozwanego.

Przepis art. 445 kc nie zawiera żadnych reguł ani kryteriów , w oparciu o które sądy rozstrzygając konkretne sprawy mogłyby ustalać wysokość sumy pieniężnej tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę , jedną wskazówką ustawodawcy jest określenie by suma ta była odpowiednia .

Ustalenie przez sąd odpowiedniej sumy pieniężnej tytułem zadośćuczynienia za doznaną przez pokrzywdzonego szkodę niemajątkową , z uwagi na jej charakter

tj ścisłą zależność od indywidualnych przeżyć, czasem zaś nawet trudność w jej wyrażeniu przez samego pokrzywdzonego, jeszcze bardziej utrudniają jej ustalenie. Dlatego w orzecznictwie sądów utrwalil się pogląd ,że brak jasnych i szczegółowych kryteriów zawartych w ustawie zmusza sąd do uwzględnienia bardzo mocno wszystkich okoliczności danej – konkretnej sprawy.

Kryteria , którymi powinny kierować się sądy przy określeniu odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia , pozostają w ścisłej zależności od rodzaju naruszonego dobra. Na szczycie tych dóbr , ustalonej przez orzecznictwo oraz Trybunał Konstytucyjny hierarchii umieścić należy życie i zdrowie oraz godność osobistą. Podobnie SN w wyroku z dnia 16 lipca 1997r w sprawie II CKN 273/97 uznał ,że zdrowie jest dobrem szczególnie cennym , przyjmowanie niskich kwot zadośćuczynienia w przypadkach ciężkich uszkodzeń ciała prowadzi do niepożądanego deprecjacji tego dobra. Wysokość zadośćuczynienia odpowiadająca doznanej krzywdzie powinna być odczuwalna dla poszkodowanego i przynosić mu równowagę emocjonalną , naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne . / Wyrok SN z dnia 14.02. (...) II CSK 536/07 /

W przypadku zadośćuczynienia sąd bierze pod uwagę krzywdę ujmowaną w postaci cierpienia fizycznego / ból itp. / oraz cierpienia psychiczne / ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi./

Zadośćuczynienie jako rekompensata ma złagodzić te skutki w odniesieniu do już doznanych krzywd jak i do tych , które mogą się pojawić w przyszłości.

W niniejszej sprawie pokrzywdzony M. S. doznał urazu związanego z dość znacznymi cierpieniami. Mimo repozycji ,nos nie zrósł się. Nasilone bóle odczuwał przez okres co najmniej trzech tygodni. Jednakże bóle głowy, krwawienia z nosa i trudności z oddychaniem odczuwał aż do zabiegu operacyjnego , który przeszedł w lipcu 2016r. Ból oczywiście jest odczuwalny indywidualnie przez każdego człowieka , ale jego długotrwałość i nasilenie wskazują także na rozmiar cierpienia psychicznego . Długotrwałość cierpienia pokrzywdzonego była znaczna. Dlatego mając na uwadze przedstawione wyżej okoliczności sąd uznał ,że zadośćuczynienie należne pokrzywdzonemu winno być przyznane w wysokości 4000 zł . Określając odpowiedni sposób zadośćuczynienia należy bowiem odnieść się do średniego poziomu życia społeczeństwa w jakim funkcjonuje pokrzywdzony. Zadośćuczynienie musi być dla niego odczuwalne i w ocenie sądu będzie takie jeśli odniesiemy się do średniego poziomu utrzymania osób w podobnej do niego sytuacji życiowej. Pokrzywdzony zarabia około 1400 zł , przyznane zadośćuczynienie w kwocie 4000 zł jest więc odpowiednie . Dlatego też żądanie Prokuratora Rejonowego w kwocie 8 800 złotych samego zadośćuczynienia sąd uznał za wygórowane , i w tej części powództwo oddalił. Sąd uznał za udowodnione koszty w postaci utraty zarobku w kwocie 800 zł i 400 zł kosztów leczenia i zasądził te kwoty na mocy art. 444par kc. O odsetkach sąd orzekł na podstawie art. 481kc .O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 kpc.

z/ odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pozwanemu z apelacją lub po 16dniach od doręczenia.